

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 37160-12-25 בן יצחק נ' וייזר

לפני כבוד הרשם הבכיר דוד ארמון

גונן בן יצחק

תובע

נגד

חנה וייזר

נתבעת

פסק דין

תביעה קטנה לפיצויים בגין לשון הרע, על פי חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: "החוק").

1. התובע הגיש נגד הנתבעת תביעה בגין סדרת ציורים ברשת X (טוויטר) בהם כינתה אותו "סוטה" ואף אגדה את הפרסומים ב"גונן_הסוטה". בכך, לטענתו, היא ייחסה לו סטיות מיניות ובעיות נפשיות. התובע טוען כי פרסומים אלו השפילו אותו, בזו אותו ופגעו במשרתו ובאמינותו הציבורית, ועל כן, הוא דורש פיצוי בסך 38,900 ₪.

הנתבעת טוענת מנגד להגנות "אמת בפרסום" ו"תום הלב". עוד נטען כי התביעה היא "תביעת השתקה" שמטרתה לדכא ביקורת לגיטימית. הנתבעת הדגישה את פערי הכוחות בינה לבין התובע כעורך דין. לטענתה, השימוש בכינוי "סוטה" נעשה כתיאור ערכי של סטייה מנורמות התנהגות ציבוריות מקובלות, לאור נוהגו של התובע "להלך אימים על יריביו הפוליטיים באמצעות חשיפת פרטים אינטימיים". עוד נטען כי התובע מושתק מלטעון ללשון הרע, שכן ביום 10.9.2024, לאחר פרסום הדברים על ידה, הוא עצמו בחר להפיץ מחדש את דבריה לעשרות אלפי עוקביו. הוא התייחס לעצמו בציניות כ"סוטה" ואף קרא לציבור לסייע לנתבעת באיסוף המידע עליו, מה שמוכיח, לטענתה, כי לא ראה בכך פגיעה בשמו הטוב בזמן אמת.

התובע השיב, כי אין מדובר בתביעת השתקה, שכן יכול היה לתבוע בגין כל פרסום בנפרד, והוא בחר להגיש תביעה קטנה אחת על כל הפרסומים. עוד טען כי הפרסומים אינם אמת ואינם הבעת דעה לגטימית ולא נעשו בתום לב.

2. קיים ספק האם תביעות לשון הרע מקומן בבית המשפט לתביעות קטנות. עם זאת, משהתובענה לא דרשה בירור עובדתי מעמיק או ארוך, אלא ממוקדת יותר בטענות משפטיות בדבר משמעות הפרסום וקיומן של הגנות, מצאתי את ההליך כמתאים.

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 37160-12-25 בן יצחק נ' וייזר

קיימים פערי כוחות מובנים בין התובע כעו"ד לבין הנתבעת, אך הנתבעת לא ביקשה להיות מיוצגת על ידי עו"ד בהליך זה, ולא מצאתי כי היה בפערי כוחות אלו כדי לפגוע בזכויות הדיוניות או המהותיות של הנתבעת.

בעניין זה גם אין לקבל את טענת תביעת ההשתקה של הנתבעת. אין מקום לייחס לתובע שימוש לרעה בהליך המשפטי. הגם שבמישור ההשכלה המשפטית או המקצועית קיימים פערי כוחות בין הצדדים, כלל לא ברור שכך הדברים ברשת החברתית. בנוסף, כפי שיתברר, עילת התביעה איננה חסרת יסוד, הגם שהסכום הנתבע גבוה. התביעה הוגשה דווקא כנגד הנתבעת עקב פרסומיה, הגם שנעשו במסגרת שיח ציבורי רחב.

כמצוות תקנה 15(ב) לתקנות שיפוט בתביעות קטנות, תשל"ז-1976 פסק הדין ינומק באופן תמציתי.

3. אין מחלוקת כי התובע פרסם ציורים רבים העוסקים בחיי מין של אישי ציבור, פוליטיקאים, עיתונאים ואחרים. פרסומים אלו כללו רמיזות, עקיפות יותר או פחות, בדבר זהות אותם אישים, וכן כללו איומי חשיפה (ר' נספח לכתב התביעה, וכן נספח לכתב ההגנה) על פרסומים אלו הגיבה הנתבעת בציורים משלה בהם כינתה את התובע "סוטה" כאמור לעיל. לטענתה היא ראתה בציורי התובע "פרקטיקה מגונה של עיסוק אובססיבי ומציצני" בחיי המין של אחרים, ממנה הסיקה כי התובע בעל "אובססיה בלתי נדלית לחיי המין של אחרים". התובעת הגדילה והוסיפה תג הקבצה (האשטאג) מתאים בנוסח "#גונן_הסוטה".

4. לפרסם אודות אדם כי הוא סוטה זה לשון הרע על פי הגדרות סעיף 1 לחוק. המבחן למשמעות הפרסום הוא אובייקטיבי, ועיקרו מהי המשמעות שקורא או אדם סביר היה מייחס למילים. המטרה היא לבחון את מידת ההשפעה האפשרית ("עלולי") של יחסו או הערכתו של מי שנחשף לפרסום לאדם מושא הפרסום. אמירה על אדם שהוא סוטה ותיוגו שכזה, מייחסת לאותו אדם מעשי תועבה בתחום המיני, ואף מעשים פליליים (ר' ת"א (שלום חי') 19-06-23507-06-19 שלומי זנו נ' רועי לוי (19.05.2025) וכן ת"א (שלום ת"א) 22-05-43605-05-22 האגודה לשמירת זכויות הפרט נ' שמעון ריקלין (22.06.2025) לעומת ת"א (שלום קריות) 21-12-62202-12-21 יעקב אוליאל נ' חפצי ישראל (03.02.2024)). אין מחלוקת בעניינו כי היה פרסום ברשת החברתית, וככזה מדובר ב"פרסום" לפי סעיף 2 לחוק. לפיכך, יש לומר כי הנתבעת פרסמה לשון הרע אודות התובע. נבחן האם עומדות לנתבעת הגנות.

5. הנתבעת לא הוכיחה כי הפרסום הוא אמת, לא בראיות שהוצגו ולא בחוות דעת כזו או אחרת שלא הוצגה. לא הוכח כי עובדתית, התובע הוא סוטה, במשמעותו הפשוטה. לא הוכח כי התובע בעצמו ביצע מעשי תועבה בתחום המיני, או מעשים פליליים. הוכח כי התובע פרסם פרסומים מתועבים, אך לא די בפרסום שביצע כדי לייחס לו כעובדה שהוא סוטה. לפיכך, לא מצאתי שעומדת לנתבעת הגנת אמת בפרסום לפי סעיף 14 לחוק.

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 37160-12-25 בן יצחק נ' וייזר

6. הנתבעת טענה להגנת תום הלב. הגנה זו קבועה בסעיף 15 לחוק, והיא מקימה מספר הגנות שיכולות להיות רלוונטיות:

15. במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:

- (1) ...
- (2) היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום;
- (3) הפרסום נעשה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הנאשם או הנתבע, של האדם שאליו הופנה הפרסום או של מי שאותו אדם מעונין בו ענין אישי כשר;
- (4) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות;
- (5) ...
- (6) הפרסום היה בקורת על יצירה ספרותית, מדעית, אמנותית או אחרת שהנפגע פרסם או הציג ברבים, או על פעולה שעשה בפומבי, ובמידה שהדבר כרוך בבקורת כזאת – הבעת דעה על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה יצירה או פעולה;

7. הנתבעת העידה כי פרסומי התובע היו אודות חברים ומכרים שלה באומרה "הם אנשים שאני מכירה אישית, הם חברים שלי, הם עמיתים שלי לעבודה או לשעבר, הם הורים של חברים שלי, זאת אומרת אנשים אכן זיהו את עצמם בהקשר. הקשר שפעמים רבות היה שקרי לחלוטין" (פרו' דיון, ש' 64) ובהמשך "הוא פגע באנשים שקרובים לי והייתי צריכה להגן עליהם" (שם, ש' 70). מנגד בכתב ההגנה טענה מעט אחרת כשאמרה "מטרת הפרסום שלי הייתה להגן על קורבנותיו של התובע, שחלקם מכרים שלי, המורתעים מלפעול נגדו מחשש ששםם יוזכר בהקשרים אינטימיים נוספים" (סע' 31 לכתב ההגנה). כלומר הנתבעת חשה חובה מוסרית או חברתית להגיב לפרסומי התובע כפי שהגיבה. כך שלדבריה הפרסום נעשה לשם הגנה על עניינם האישי והכשר של חבריה מושאי הפרסומים של התובע. התובע מצדו טען שהנתבעת "החליטה לעשות מסע צלב בשם אנשים שהיא טוענת שאני כתבתי עליהם, אבל שםם לא מוזכר. כלומר, זה רק פרשנות שלה על מי כתבתי, זה פרשנות שלה שכתבתי על חברים שלה. אנשים שלא הזכרתי את שמם, ואם הם אכן, נגיד מישהו מהחברים לה אכן חשב שכתבתי עליו, יכול היה לתבוע" (ש' 72). הנתבעת לא הוכיחה מי ממושאי הפרסומים של התובע הם חבריה, ולא את יחסיה עמם. הנתבעת לא הרימה את הנטל להוכיח כי ההגנות מפני פרסום לשון הרע מטעמה, גוברות על האינטרס בשמירת שמו הטוב של התובע. לפיכך, לא מצאתי כי קמות לה הגנות לפי סעיפים 15(2) ו-15(3) לחוק.

8. הנתבעת טענה להבעת דעה על התנהגות התובע ב'תפקידו הציבורי' או על אפיו ומעשיו שהתגלו בפרסומים מטעמו. התובע לא כפר במעמד שאותו ייחסה לו הנתבעת בכתב ההגנה "התובע הוא עו"ד ודמות ציבורית ובעברו איש שב"כ. התובע הוא, על סמך פרסומים שונים, פעיל מחאה מוכר וממקימי תנועת "קריים מינסטר". התובע הוא דמות מוכרת, בעל פרופיל ציבורי נרחב, והוא מוכר בפרט ברשת החברתית X, שם הוא מחזיק בקהל עוקבים עצום של כ-73,000 משתמשים ופרסומיו זוכים למאות אלפי צפיות. בנוסף לפרסום הניכר ברשת X, התובע זוכה גם לבמה נרחבת בכלי תקשורת שונים

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 37160-12-25 בן יצחק נ' וייזר

וידועים, והוא מתראיין מעת לעת לערוצי לטלוויזיה שונים, דבר המגדיל עוד יותר את הפרופיל הציבורי הנרחב לו הוא זוכה ממילא" (סעיף 7 לכתב ההגנה). הנתבעת הדגישה בדיון "... כל מה שכתבתי זה היה מעל ציטוט שלו. לא כתבתי שום דבר במנותק לדברים שהוא אמר. זאת אומרת, כשבן אדם קורא שהוא סוטה, הוא מיד קורא ציוץ שבו התובע, למשל כדוגמה, שם תמונה של ..." (ש' 52), ובהמשך "מה שכתבתי היה פרשנות לדבריו, והיה במצורף לדבריו, לא כתבתי שום דבר במנותק" (ש' 70). הנתבעת טענה שפרסומיה היו שרשור אחד ארוך, ולא פרסומים עצמאיים כפי שהציג אותם התובע.

9. מעיון בפרסומים אכן עולה כי נעשו ברשת X בשרשור שהחל ביום 8.9.2024 הנפתח במילים "קחו כדור נגד בחילה, צוללים למחילת הארנב של עו"ד גונן בן יצחק הקשיש הסוטה. סטרייטים או גיז, ימנים או שמאלנים, הוא אובססיבי לחיי המין של כל מי שיש להם כאלה". אז החלה הנתבעת לסקור ציוצים שונים שפרסם התובע, כולם בהקשר מיני לגבי אחרים. אמנם הנתבעת חוזרת על הביטוי "גונן הסוטה" אך הם כולם באותו השרשור, בו ניתן הסבר ל"מסקנה" אליה הגיעה הנתבעת. הנתבעת הוסיפה ציוצים גם ביום 9.9.2024, ובימים 11 ו-12 לאחר מכן, ועוד. וגם 24.10.2024 אחרי פרסום נוסף של התובע כתבה "גונן הסוטה הצליח להתאפק חודש שלם מבלי להיכנס לחיי מין של זרים או להציץ לאחרים בשירותים, והופס שוב נפל. זה בא אצלו בגלים? הוא בטיפול?" (צילומי מסך צורפו לכתב התביעה). כלומר, הפרסום "גונן הסוטה" משקף בהקשרו הבעת דעה של הנתבעת בקשר למעשיו של התובע שהתגלו בפרסומים מטעמו. פרסומים אלו אינם מנותקים מההקשר, ומאפשרים הבחנה בין הצגתם כדעה ולא כעובדה. הפרסום, כתגובה לציוצי התובע וכסקירה להם, מעניק משקל לסיווג הפרסום כהבעת דעה, ולא כעובדה. הדעה מנומקת על ידי הנתבעת, ומוזגמת. משפורסמה הדעה באותה הבמה בה בחר התובע לפרסם את ציוציו, אין לומר כי הפרסום חורג מהסביר באותן הנסיבות או שהכוונה היתה לפגוע במידה גדולה מהסביר. ובוודאי לא באופן השולל מהנתבעת את תום הלב. לפיכך, אני סבור שקמה לנתבעת הגנת 'הבעת דעה' לפי סעיף 15(4) לחוק בקשר עם הציוצים. הגנה אפשרית נוספת היא זו המנויה בסעיף 15(6). הנתבעת מביעה דעתה על אפיו או מעשיו של התובע כפי שהם נתגלו באותן 'יצירות' שפרסם ברבים. אך משנמצאה לנתבעת הגנה, לא מצאתי לדון בפרסומי התובע כיצירת ספרותית.

10. עם זאת, אני סבור כי ניסוח תג ההקבצה (ההאשטאג) חרג מהנדרש. כפי שהוסבר בדיון, מדובר בכלי שיווקי שנועד להגדיל את החשיפה (ר' סעיף 5 בעעמ 7659/22 אלמוג רובינשטיין נ' רן קוניק, ראש עיריית גבעתיים (21.12.2023)) וכדברי הנתבעת "כל מי שלוחץ על ההאשטאג מגיע לראות את כל שאר הפרסומים בנושא הזה" ובהמשך "כל מה שההאשטאג עשה היה לאגד את כל הציוצים האלה [ציוצי התובע], כך נוצר השרשור שזה פרסום אחד מתמשך..." (ש' 44). הנתבעת יכולה היתה לבחור לנסח אחרת את התג, אך היא בחרה דווקא בצמד המילים "גונן הסוטה", ובכך קיבעה כעובדה את דעתה. בכך ערבבה בין דעה לעובדה, ובעניין זה לא קמה לה הגנת תום הלב. בניסוח דעה באופן המציג אותה כעובדה, נטולת הקשר, ניטלת גם ההגנה. התג הוא קישור לשרשור, ואיננו כמו השרשור עצמו. ניתן למצוא אותו בהקשרים אחרים, בשרשורים אחרים, ולא דווקא בתוך השרשור המוגן.

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 37160-12-25 בן יצחק נ' וייזר

11. אשר על כן, יש לומר כי הנתבעת פרסמה לשון הרע אודות התובע. הדברים לא הוכחו כאמת, אך קמה לה הגנת תום הלב ביחס להבעת דעתה אודות התנהגות התובע כפי שהתגלתה בפרסומיו. יחד עם זאת, אין לה הגנה לגבי ניסוח תג ההקבצה, אשר לו יחיים מקוונים משלו.

12. בפסיקת פיצויים בתביעות לשון הרע, שוקל בית המשפט מגוון רחב של שיקולים, הכוללים את מטרות הפיצוי (תרופתית, עונשית וחינוכית-הרתעתית), את היקף הפגיעה, מעמד הנפגע, חומרת הפרסום ותפוצתו, התנהגות הצדדים לפני הפרסום ולאחריו, ואת קיומה של כוונה לפגוע, תוך איזון בין הזכות לשם טוב לבין חופש הביטוי.

13. בנסיבות התובענה, מצאתי להעמיד את הפיצוי על סך של 900 ₪. זאת בשים לאופי הפרסום הלא מוגן, שאיגד פרסומים מוגנים. ללשון הרע שפורסמה כהבעת דעה על התנהגות התובע בפרסומיו המתועבים. להיקף הפגיעה, אם בכלל, במעמדו של התובע ובשמו הטוב. בשים לב לנושא בו בחר התובע עצמו לעסוק, אזי גם ביחס להשפלה או לסבל הנטענים. התובע עצמו בחר לציין ביום 10.9.2024 "היי חבר'ה יש פה מישהי שאוספת מידע על איזה סוטה מהשב"כ. בחיאת תעזרו לה" כתגובה על אחד מפרסומי הנתבעת יום קודם. הגם שהפרסום הלא מוגן הוא רחב, חומרתו אינה גבוהה. לא הוכח בפני שבכוונת הנתבעת היה לפגוע, אלא יותר להפסיק את רצף הפרסומים מסוג זה של התובע. ולראיה, שלא הוסיפה לציין בעניין לאחר שהפרסומים פחתו, או פסקו, מצד התובע.

14. הסכום ישולם בתוך 30 יום.

ערעור ברשות לבית המשפט המחוזי בתוך 30 יום.

ניתן היום, כ"ט סיוון תשפ"ו, 14 יוני 2026, בהעדר הצדדים.

דוד ארמון, רשם בכיר